

Arrest

nr. 308 320 van 14 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 8 december 2023 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. huisvesting en sociale bijstand.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zelfstandig functioneren.

De verzoekende partij verklaart bij de commissaris-generaal dat ze in Bulgarije een geestelijke ziekte opliep. Ze stelt dat ze in Bulgarije niet meer kon slapen en eenmaal ze in slaap viel last had van nachtmerries (NPO, p.6). Deze problematiek wordt echter niet ondersteund door enig medisch attest waardoor dit echter een blote bewering is. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om haar beweringen waar mogelijk te ondersteunen met mogelijke documenten. Het feit dat ze haar mentale problemen niet ondersteunt maakt het onmogelijk om de waarachtigheid van haar mentale problemen en de gevolgen van deze mentale problemen te onderzoeken. Bovendien blijkt eveneens uit haar verklaringen dat ze op heden geen last meer heeft van haar beweerde mentale problemen. Zo stelt ze dat ze er op heden in België geen last meer van heeft en beter slaapt (NPO, p.6). De ernst van haar beweerde mentale problemen wordt verder gerelativeerd door het feit dat ze hiervoor geen hulp heeft gezocht in België. Ze stelt enkel dat ze in de toekomst wel een afspraak hiervoor te willen maken (NPO, p.6) maar uit haar verzoekschrift kan geen enkele intentie blijken dat ze dit effectief heeft gedaan of gaat doen, laat staan dat ze in het kader van haar beroep een medisch document bijvoegt om haar verklaringen te ondersteunen.

Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een tweeëntwintig jarige man. Uit de documenten uit het administratief dossier blijkt dat zij in Bulgarije op 27 november 2020 een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel uit de documenten niet kan worden afgeleid of de verzoekende partij erkend werd als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend blijkt uit het verzoekschrift dat ze erkend werd als vluchteling. Zo spreekt ze op geen enkel moment de commissaris-generaal tegen wanneer die meermaals stelt dat ze erkend werd als vluchteling (NPO, p.6-8) en stelt ze in haar verzoekschrift dat ze er op geen enkel moment een geheim van heeft gemaakt dat ze inderdaad in Bulgarije erkend is. Uit het voorgaande kan dus wel degelijk blijken dat ze de vluchtelingenstatus in Bulgarije heeft bekomen. Ze stelt verder op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat ze over een verblijfsvergunning beschikt maar ze deze is verloren in Duitsland, wat overigens slechts een blote bewering is. Aangezien de verzoekende partij werd erkend als vluchteling in Bulgarije op 27 november 2020 en uit de algemene landeninformatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Bulgarije een verblijfsvergunning bekomen van vijf jaar, kan er van worden uitgegaan dat de verzoekende partij nog een geldige verblijfsvergunning heeft tot minstens 27 november 2025.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts een zeer korte tijd als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije heeft verbleven. Ze heeft immers op 25 februari 2021 reeds vingerafdrukken gegeven in Duitsland (NPO, p.9). Dit wil zeggen dat ze minder dan drie maanden in Bulgarije heeft verbleven als begunstigde van internationale bescherming. Dit betreft een eerder korte periode die niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen, in tegenstelling van wat ze verklaart in het persoonlijk onderhoud (NPO, p.6) en er haar rechten te doen gelden. Verder blijkt dat de verzoekende partij slecht zeer beperkte stappen heeft ondernomen om medische hulp te bekomen, de taal te leren, huisvesting of werk te vinden. Tijdens het persoonlijk onderhoud beperkt ze zich immers tot zeer beperkte en vage verklaringen waarom ze niet in staat was om medische bijstand te bekomen. Zo stelt ze dat ze geen medicatie kon krijgen omdat ze geen doktersvoorschrift had (NPO, p.6), ze altijd werd weggestuurd bij de dokter (NPO, p.7) en caritas en het rode kruis haar niet wilden helpen (NPO, p.7). Dit zijn echter zijn slechts blote beweringen en eerder vage verklaringen, die niet op hun waarheid kunnen worden gecontroleerd. Ze maakt hier in ieder geval niet mee aannemelijk dat ze geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat ze veel moeite gedaan heeft om medische hulp te bekomen. Uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat ze enige moeite heeft gedaan om de taal te leren in Bulgarije. Ze kan ook niet worden gevolgd wanneer ze stelt in het verzoekschrift dat er in Bulgarije niet de mogelijkheid wordt gegeven om de taal te leren. Ze maakt dit geenszins aannemelijk door dit louter op te werpen zonder te ondersteunen met enige verklaring of document. Ze meent ook dat ze veel gezocht heeft in Sofia naar werk maar het onmogelijk is om officieel te werken (NPO, p.7-8) en dat ze daarom enkel in het "zwart" gewerkt heeft. Deze verklaringen zijn weer eerder stereotiep, vaag en weinigzeggend waardoor haar verklaringen over de onmogelijkheid om werk te vinden weinig aannemelijk zijn. Er kan niet uit worden afgeleid dat ze inzet heeft getoond om werk te vinden in Bulgarije. Zo blijkt niet dat ze naar een arbeidskantoor is gegaan of beroep heeft gedaan op andere organisaties om officieel werk te vinden. Aangezien ze ook minder dan drie maanden in Bulgarije heeft verbleven waarvan ze er weldegelijk twee maanden officieus heeft gewerkt (NPO, p.7-8), kan niet blijken dat ze veel geduld heeft uitgeoefend om een arbeidsbetrekking te bekomen of enige moeite heeft gedaan om een andere arbeidsbetrekking, naast haar officieuze betrekking, te bekomen. Wat betreft haar huisvesting stelt ze dat ze bij een vriend onderkomen heeft gezocht omdat ze zelf niet aan een woning kon komen (NPO, p.8). Uit haar verklaringen of uit haar verzoekschrift kan echter niet worden afgeleid dat ze enige moeite heeft gedaan om een onderkomen te vinden of beroep heeft gedaan op organisaties of overheidsinstanties om een onderkomen te vinden. Uit bovenstaande blijkt dus niet dat zij de nodige inspanningen heeft gedaan op zich te integreren in de samenleving waar ze bescherming heeft bekomen door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Zij toont niet in concreto aan dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP bevestigt dat zij internationale bescherming bekomen heeft in Bulgarije, maar de levensomstandigheden waren slecht, er was veel intolerantie naar vreemdelingen toe, zodat huisvesting vinden niet lukte, evenmin als werk vinden. Ze heeft pas Bulgarije verlaten na het eerst geprobeerd te hebben. Een terugkeer betekent geenszins dat ze er nog internationale bescherming kan genieten, de beslissing moet hervormd worden. Ze vraagt een einde te maken aan deze onduidelijke toestand.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk (kunnen) doen aan de in de beschikking van 19 maart 2024 opgenomen grond. In voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet in het minst, laat staan concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Ze laat also na een ander licht te doen schijnen op de in de beschikking gedane vaststellingen omtrent haar individuele, persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije.

Uit het dossier blijkt dat verzoekende partij in haar hoedanigheid van erkend vluchteling slechts enkele maanden in Bulgarije bleef. Immers, nadat zij 27 november 2020 de status van vluchteling kreeg, verliet zij Bulgarije minder dan drie maanden later in februari 2021. Dit betreft een erg korte periode en getuigt niet van een oprechte wil om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

Gelet op haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt verzoekende partij over een verblijfsvergunning maar zij heeft het document in Duitsland verloren. Aangezien verzoekende partij op 27 november 2020 in Bulgarije als vluchteling werd erkend en uit de algemene landeninformatie blijkt dat erkende vluchtelingen in Bulgarije een verblijfsvergunning met een geldigheid van vijf jaar krijgen, kan er van worden uitgegaan dat de verzoekende partij nog een geldige verblijfsvergunning heeft tot minstens 27 november 2025. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat zou kunnen verkrijgen.

Uit haar verklaringen blijken geen ernstige inspanningen en zij toont niet, laat staan met concrete en overtuigende elementen, aan dat zij in Bulgarije daadwerkelijk en veelvuldige en ernstige pogingen heeft ondernomen om de rechten en voordelen verbonden aan/die voortvloeien uit haar internationale beschermingsstatus, zoals inzake toegang tot o.a. huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale voordelen, er te laten gelden. Waar verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de levensomstandigheden in Bulgarije slecht waren zodat het voor haar moeilijk was om een huisvesting of een werk te vinden herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking: *“Ze maakt hier in ieder geval niet mee aannemelijk dat ze geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat ze veel moeite gedaan heeft om medische hulp te bekomen. Uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat ze enige moeite heeft gedaan om de taal te leren in Bulgarije. Ze kan ook niet worden gevolgd wanneer ze stelt in het verzoekschrift dat er in Bulgarije niet de mogelijkheid wordt gegeven om de taal te leren. Ze maakt dit geenszins aannemelijk door dit louter op te werpen zonder te ondersteunen met enige verklaring of document. Ze meent ook dat ze veel gezocht heeft in Sofia naar werk maar het onmogelijk is om officieel te werken (NPO, p.7-8) en dat ze daarom enkel in het “zwart” gewerkt heeft. Deze verklaringen zijn weer eerder stereotiep, vaag en weinigzeggend waardoor haar verklaringen over de onmogelijkheid om werk te vinden weinig aannemelijk zijn. Er kan niet uit worden afgeleid dat ze inzet heeft getoond om werk te vinden in Bulgarije. Zo blijkt niet dat ze naar een arbeidskantoor is gegaan of beroep heeft gedaan op andere organisaties om officieel werk te vinden. Aangezien ze ook minder dan drie maanden in Bulgarije heeft verbleven waarvan ze er weldegelijk twee maanden officieus heeft gewerkt (NPO, p.7-8), kan niet blijken dat ze veel geduld heeft uitgeoefend om een arbeidsbetrekking te bekomen of enige moeite heeft gedaan om een andere arbeidsbetrekking, naast haar officieuze betrekking, te bekomen. Wat betreft haar huisvesting stelt ze dat ze bij een vriend onderkomen heeft gezocht omdat ze zelf niet aan een woning kon komen (NPO,*

p.8). *Uit haar verklaringen of uit haar verzoekschrift kan echter niet worden afgeleid dat ze enige moeite heeft gedaan om een onderkomen te vinden of beroep heeft gedaan op organisaties of overheidsinstanties om een onderkomen te vinden. Uit bovenstaande blijkt dus niet dat zij de nodige inspanningen heeft gedaan op zich te integreren in de samenleving waar ze bescherming heeft bekomen door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren.*"

De verzoekende partij gaat met haar betoog echter geheel niet in op deze concrete vaststellingen, laat staan dat zij dienstige argumenten formuleert die hier afbreuk aan doen.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in Bulgarije terecht is gekomen of terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming er te doen/laten gelden. Zo beperkt verzoekende partij zich tot uiterst algemene en summiere verklaringen, zoals ook hoger aangegeven.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn.

6. Gelet op het geheel van de vaststellingen, waaronder die in de bestreden beslissing welke niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht worden geplaatst, en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije, dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn. Verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

7. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije reeds werd toegekend.

Het vermoeden dat verzoekende partij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS